

Arrest

nr. 182 461 van 17 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 oktober 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. LUYCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, treedt op 11 januari 2016 in Albanië in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 25 april 2016 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belg.

Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en zij wordt verzocht om bijkomende documenten in te dienen.

Er wordt een onderzoek gestart naar dit buitenlandse huwelijk.

Op 5 augustus 2016 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake dit huwelijk.

Op 11 augustus 2016 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de buitenlandse huwelijksakte.

Op 25 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.04.2016 werd ingediend door:

Naam: D.

Voornaam: J.

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: (...1980

Geboorteplaats: S.

Identificatienummer in het Rijksregister: 2 xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Op 25.04.2016 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door mevr. D.J., geboren op (...)1980 te Shijak (Albanië), Albanese nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op (...) 2016 met dhr. N. E., geboren op (...)1991, Belgische nationaliteit.

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Xhafzotaj (Albanië).

Overwegende dat mevrouw de procureur des Konings A. N. in haar schrijven dd. 05.08.2016 het volgende meldt betreffende bovenvermeld huwelijk:

"Ik meen dat er in casu redenen zijn om dit huwelijk te weigeren en niet over te schrijven in de registers te Borsbeek.

Hoewel deze huwelijksvoltrekking formeel geldig lijkt te zijn, zijn er in casu gewichtige en overeenstemmende omstandigheden die wijzen op een schijnhuwelijk:

- Verblijfsrecht: mevrouw heeft geen verblijfsrecht in België en zou op basis van het huwelijk verblijfsrecht kunnen verwerven.

- Zeer snelle gang van zaken: betrokkenen hebben elkaar in de zomer van 2015 in Albanië tijdens een vakantie ontmoet en zagen elkaar de volgende dagen aan het strand tot meneer weer naar België vertrok. Vervolgens hielden betrokkenen telefonisch contact en in december 2015 reisde meneer opnieuw naar Albanië waar betrokkenen op 11.01.2016 in het huwelijk zijn getreden.

Betrokkenen verklaren niet hoe zij elkaar beter hebben leren kennen, noch wat zijn samen deden, of zij dezelfde interesses hebben ... en hebben amper samen tijd doorgebracht. Op dergelijke wijze kan men

elkaar onmogelijk afdoende kennen om op een geloofwaardige wijze een duurzame levensgemeenschap te stichten.

- Tegenstrijdige verklaringen: betrokkenen legen tegenstrijdige verklaringen af over essentiële aangelegenheden, zoals hun eerste ontmoeting (augustus / 21 juli), de getuige van mevrouw, de getuige van meneer, de familie die bij het huwelijk aanwezig was, de locatie van het etentje na het huwelijk, de aanwezige familieleden bij het etentje en de werkuren van meneer.

- Leeftijdsverschil: tussen betrokkenen is er een leeftijdsverschil waarbij meneer 11 jaar jonger is dan mevrouw.

- Huwelijk als een formaliteit: het lijkt erop dat het huwelijk niet meer dan een formaliteit was om mevrouw aan verblijfsrecht te helpen.

Zo herinnert mevrouw zich niet meer hoe de getuige van meneer noemt, was zo goed als niemand van hun familie / kennissen bij het huwelijk aanwezig, was er geen huwelijksfeest, waren er geen trouwcadeaus, zijn er geen foto's en leggen betrokkenen verschillende tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het huwelijk ...

- Twijfelachtige samenwoning: hoewel er in het appartement kleding, schoenen en wasproducten voor een man aanwezig zijn lijkt het erop dat enkel mevrouw samen met haar 2 kinderen in het appartement verblijft.

☐ Zo was meneer bij de samenwoningcontrole niet thuis en hebben de bureaus de indruk dat meneer slechts af en toe naar het appartement komt en er een uurtje blijft maar er niet verblijft.

☐ Via de wijkagent die mevrouw heeft ingeschreven en een huisbezoek deed werd vernomen dat meneer ook bij het huisbezoek afwezig was.

☐ Betrokkenen hebben een afzonderlijke rekening en hoewel de huishuur in mei 2016 nog door meneer betaald werd, wordt deze, net zoals de rekening van Electrabel, sedert juni 2016 via een doorlopende opdracht van de rekening van mevrouw betaald.

☐ De politie heeft op 4 verschillende tijdstippen nazicht gedaan in de buurt en heeft de auto van meneer slechts 1 keer opgemerkt.

- Bewijzen van duurzame relatie: betrokkenen brengen geen bewijzen van een duurzame relatie bij en de weinig bijgebrachte foto's zijn slechts van enkele gelegenheden afkomstig.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking)."

Op 11.08.2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Borsbeek de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand van de gemeente Borsbeek.

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen mevr. D.J. en dhr. N. E. afgesloten huwelijk te erkennen in België.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in de synthesememorie het volgende aan:

"De nota van verwerende partij dateert van 7.12.2016.

In voormelde nota stelt verwerende partij dat gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zij de middelen samen zal behandelen. Zij poneert de volgende opmerkingen op de middelen die door verzoekster werden aangehaald in haar verzoekschrift dd. 23.11.2016, m.n. :

1. Dat het bewijs van het rechtsgeldig huwelijk niet geleverd is, zodat art. 40ter van de Vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden.

2. Dat in casu verzoekster niet kan beschouwd worden als een familielid van een burger van de Unie

3. Dat verwerende partij zich mag steunen op het advies van het Parket om te staven waarom zij van oordeel is dat het huwelijk niet erkend kan worden en dit geen bijkomende motivering beoogt.

4. *Dat verzoekster geen beschermenswaardig gezinsleven aantoon*

Verzoekster betwist de stelling van verwerende partij en zet hieronder haar argumentatie uitvoerig uiteen :

1. *Verwerende partij stelt dat in casu het bewijs van het rechtsgeldig huwelijk niet geleverd is, zodat art. 40 ter Vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden - quod non -.*

Verzoekster betwist het voorgaande en haalt de tekst van art 40ter Vreemdelingenwet aan :

Art. 40ter.[1 § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Op 24.04.2016 diende verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie, op basis van haar huwelijk met de heer NE, ° Durres (Albanië) op (...)1991, van Belgische nationaliteit.

Conform art. 40bis §2 van de Wet van 15 december 1980 kan verzoekster als een familielid van een burger van de Unie worden beschouwd gezien zij gehuwd is met de heer N.

Het huwelijk van verzoekster en de heer N werd weliswaar in het buitenland afgesloten, echter bepaalt de art. 40 bis van de Vreemdelingenwet nergens dat het huwelijk, om rechtsgeldig te zijn, moet overgeschreven zijn in de registers van de Burgerlijke Stand. Ook in art. 40ter van de Vreemdelingenwet wordt hier nergens naar verwezen.

2. *Verzoekster kan in casu wel beschouwd worden als een familielid van een burger van de Unie.*

Verzoekster verwijst hiervoor naar art. 40 bis Vreemdelingenwet.

Art. 40bis.[1 § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Verzoekster is de echtgenote van de Belgische onderdaan, de heer N. E.

3. *Verwerende partij steunt zich enkel op het advies van het Parket om te staven waarom zij van oordeel is dat het huwelijk niet erkend kan worden.*

Door zich klakkeloos te baseren op de weigeringsbeslissing van de Gemeente BORSBEEK heeft verwerende partij de motiveringsplicht geschonden.

Verwerende partij heeft nl. het recht (en zelfs de plicht) om een onafhankelijk onderzoek te doen en zich niet blindelings te baseren op de weigeringsbeslissing van de Gemeente BORSBEEK.

De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de Gemeente BORSBEEK heeft geen bindende kracht ten aanzien van verwerende partij.

Ongeacht een eventuele eerdere beslissing omtrent de geldigheid van dit huwelijk van een andere overheid, kan verwerende partij het huwelijk van verzoeker erkennen of weigeren te erkennen.

Door in haar beslissing dd. 25.10.2016 te verwijzen naar de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Gemeente BORSBEEK en zelf geen enkel onderzoek te verrichten, laat staan een eigen motivering toe te voegen, legt verwerende partij onterecht de exclusieve bevoegdheid m.b.t. de erkenning van een buitenlands huwelijk bij de ambtenaar van de burgerlijke stand, en dit in strijd met artikel 27 WIPR.

Verwerende partij wekt de schijn dat de beslissingen van de ambtenaar van burgerlijke stand een bindende waarde hebben.

De beslissing van verwerende partij is echter éézijdig en schendt art. 40 bis van de Wet van 15 december 1980.

De vaste rechtspraak in België oordeelde dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de erkenning van een buitenlands huwelijk te weigeren geen bindende kracht heeft ten aanzien van rechterlijke instanties, noch van administratieve overheden. Enkel de beslissing van de Rechtbank van Eerste Aanleg die een buitenlands huwelijk erkent of de erkenning ervan weigert, verplicht alle Belgische overheden aan wie de erkenning later wordt gevraagd om deze beslissing te respecteren.

Zie onder meer: Brussel 17 januari 2011, Tijdschrift@ipr.be 2011/1, 77-85.

In casu voeren verzoekster en haar partner een procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, Sectie Familierechtbank, tegen de weigeringsbeslissing van de Gemeente BORSBEEK om hun buitenlands huwelijk in België te erkennen.

De Familierechtbank heeft tot op heden nog geen uitspraak gedaan.

De vaste rechtspraak in België stelt dat het feit dat een authentieke buitenlandse akte werd erkend door de burgerlijke stand van een gemeente niets verandert aan de bevoegdheid van dienst vreemdelingenzaken om in toepassing van artikel 27 WIPR de geldigheid van een buitenlandse huwelijksakte te beoordelen.

Zie onder meer RVV nr. 111 693 van 10 oktober 2013

4. Verzoekster toont wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven aan.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de bestreden beslissing zelf waarin wordt gesteld dat bij de woonstcontrole er kleding, schoenen en wasproducten voor een man aanwezig waren, de huishuur voor de maand mei 2016 door meneer N. werd betaald, de auto van meneer N. werd opgemerkt in de buurt van het appartement door de politie, etc...

Verzoekster vormt wel degelijk een gezin met de heer N.

Gezien ook de woonstcontrole positief was, werd verzoekster in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie."

3.2. In de nota had de verwerende partij het volgende geantwoord op de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"In het eerste middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, van artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981, van artikel 27 van het wetboek IPR, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

In het tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Verzoekster betoogt dat zij overeenkomstig artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet beschouwd kan worden als een familielid van een burger van de Unie. Artikel 40bis van de vreemdelingenwet zou niet bepalen dat het huwelijk om rechtsgeldig te zijn, moet worden overgeschreven in de registers. Daar het gemeentebestuur te Borsbeek geen beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag heeft genomen, dient het partnerschap als bewezen te worden beschouwd. Het gemeentebestuur te Borsbeek zou bij verzoekster het vertrouwen hebben gewekt dat het partnerschap tussen haar en haar echtgenoot als bewezen wordt beschouwd. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Borsbeek zou bovendien geen bindende kracht hebben. Verzoekster zou verder een beroep hebben aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Verwerende partij had de beslissing van de familierechtbank dienen af te wachten. Er zou tot slot sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing gesteund is op artikel 40ter van de vreemdelingenwet (in de bestreden beslissing verkeerdelijk aangegeven als artikel 40 van de vreemdelingenwet). Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, verwijst naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Uit artikel 40bis van de vreemdelingenwet vloeit voort dat verzoekster die om de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verzoekt, teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat hij rechtsgeldig gehuwd is. (RvV 24 mei 2012, nr. 81.670) De bestreden beslissing is gesteund op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Borsbeek, na negatief advies van de procureur des Konings te Antwerpen, de buitenlandse huwelijksakte weigerde te erkennen en niet overschreef in de registers van de burgerlijke stand. De verwerende partij kan derhalve niet anders dan vaststellen dat het bewijs van het rechtsgeldig huwelijk niet geleverd is, zodat artikel 40ter van de vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt kan zij geenszins in overeenstemming met artikel 40bis van de vreemdelingenwet beschouwd worden als een familielid van een burger van de Unie, nu het huwelijk waarop zij zich tracht te beroepen niet erkend wordt door verwerende partij. Er is geen sprake is van een rechtsgeldig huwelijk wat weldegelijk vereist is overeenkomstig artikel 40bis iuncto 40ter van de vreemdelingenwet. Zie dienaangaande het arrest van 24 mei 2012, met nummer X

“Immers, uit artikel 40bis iuncto 40ter van de vreemdelingenwet vloeit voort dat een verzoekster die om de afgifte van een visum „gezinshereniging“ verzoekt, teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat zij rechtsgeldig gehuwd is. De verwerende partij vermag zich te steunen op het voormelde advies om te staven waarom zij van oordeel is dat het bewijs niet voldoet, en dat het derhalve het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.”

Zie ook RvV 13 oktober 2016, nr. X

“Voorts laat de verzoeker gelden dat de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk genomen werd doordat de aanvraag gezinshereniging geweigerd werd omdat aan één van de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet niet voldaan is, met name dat het buitenlands huwelijk niet erkend wordt, zonder de overige voorwaarden na te kijken. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat het genoemde motief, dat door de verzoeker niet weerlegd of ontkracht wordt, op zich volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Het getuigt dan ook niet van een onzorgvuldig of onredelijk handelen van het bestuur om de beslissing te steunen op dit motief, zonder er (eventueel) andere, bijkomende motieven aan toe te voegen.”

Verzoekster betwist niet dat de procureur des Konings een negatief advies verschaftte aangaande de erkenning van het in het buitenland afgesloten huwelijk, omdat er gewichtige en overeenstemmende omstandigheden aanwezig zijn die wijzen op een schijnhuwelijk. Zij betwist evenmin dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Borsbeek beslist had om het voorgenomen huwelijk niet te registeren. Waar zij aanvoert dat de motivering niet afdoende is omdat de verwerende partij zich louter het advies van het Parket eigen maakt, dient erop gewezen dat de determinerende elementen van dit advies zijn opgesomd in de bestreden beslissing, en dat geenszins wordt aannemelijk gemaakt om welke reden deze niet zouden mogen worden bijgetreden. De verwerende partij vermag zich te steunen op het voormelde advies om te staven waarom zij van oordeel is dat het huwelijk niet erkend kan worden. (RvV 24 mei 2012, nr. X)

Verzoekster maakte bovendien bij haar aanvraag of op latere datum geen andere stukken over waaruit volgens haar het waarachtig karakter van haar huwelijk zou kunnen blijken, zodat zij niet aantoonde welk belang zij heeft bij haar kritiek als zou verwerende partij zich “ertoe beperken” het advies van de procureur des Konings over te nemen of te verwijzen naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Zij laat na aan te tonen omtrent welke elementen of documenten verwerende partij in de bestreden beslissing “een eigen motivering had moeten toevoegen”.

Verzoekster voert verder een ongestaafd betoog als zou “het partnerschap als bewezen dienen te worden beschouwd”, omdat het gemeentebestuur te Borsbeek geen beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag heeft genomen. Zij laat na haar betoog juridisch te schragen. Noch uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet, noch uit artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981 blijkt als zou verwerende partij verplicht een in het buitenland afgesloten huwelijk dienen te erkennen wanneer er geen beslissing tot inoverwegingname door het gemeente bestuur werd genomen of van zodra een bijlage 19ter wordt afgeleverd. Dit betoog faalt zodoende in rechte. Zoals verzoekster zelf aangeeft heeft elke overheid immers de bevoegdheid een buitenlandse akte al dan niet te erkennen.

De kritiek als zou het gemeentebestuur te Borsbeek bij verzoekster het vertrouwen hebben gewekt dat het partnerschap tussen haar en haar echtgenoot als bewezen wordt beschouwd, is niet gericht tegen de thans bestreden beslissing, zodat het middel in die mate onontvankelijk is.

De omstandigheid dat een beroep zal worden of werd ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand impliceert evenwel niet dat de thans bestreden beslissing onwettig is en dat verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld door er zich bij het nemen van de beslissing op te steunen. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Aldus toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke.

Zie dienaangaande het arrest van de Raad met nummer X van 13 oktober 2016:

“De omstandigheid dat mogelijks een beroep zal worden ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Stekene van 3 mei 2016 impliceert evenwel niet dat deze beslissing onwettig is en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onzorgvuldig heeft gehandeld door er zich bij het nemen van de thans bestreden beslissing op te steunen. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Aldus toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens werd genomen.”

Geenszins dient verwerende partij het vonnis van de familierechtbank af te wachten, nu zij vooreerst op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet op de hoogte was van een hangend beroep, dit beroep bovendien niet impliceert dat de thans bestreden beslissing onwettig is en verwerende partij tot slot gebonden is aan de in artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalde beslissingstermijn. Hieraan gaat verzoekster met haar kritiek klaarblijkelijk voorbij.

Waar verzoeker tot slot betoogt dat de thans bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM, laat verwerende partij vooreerst gelden de thans bestreden beslissing vooreerst geen bevel omvat.

Bovendien weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk te erkennen, nu na onderzoek door het parket is vastgesteld dat het om een schijnhuwelijk gaat. Om die reden weigerde verwerende partij eveneens het in het buitenland afgesloten huwelijk te erkennen. Gezien uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van verzoekster en de heer N. E. enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster, is in casu geen sprake van een beschermingswaardig gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM. Het louter feit dat verzoekster voorhoudt een gezinsleven beschermenswaardig onder artikel 8 EVRM te leiden, is niet van die aard afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling. Verzoekster brengt immers geen bewijzen bij die tot een andere beoordeling nopen dan die gemaakt door de Procureur des Konings en de ambtenaar van de burgerlijke stand. Het louter feit dat verzoekster en haar voorgehouden partner een andere mening zijn toegedaan over hun relatie, wat tot uiting zou moeten komen in de beroepsprocedure die zij zou den hebben opgestart, neemt de feitelikheden van de zaak niet weg.

Bovendien hebben de artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar voorgehouden privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. X dd. 27.11.2007).

Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Zij geeft enkel weer dat het verderzetten van haar voorgehouden relatie veronderstelt dat zij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van haar gezinsleven elders.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Zie dienaangaande het arrest van de Raad met nummer X van 13 oktober 2016:

"Uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Stekene, na negatief advies van de procureur des Konings van het parket van Gent, op 3 mei 2016 weigerde het door de verzoeker en M. K. op 11 december 2015 in Nederland aangegane huwelijk te registreren omdat "uit het geheel van de omstandigheden (blijkt) dat de intentie van partijen enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor meneer R. (...)". Gelet op deze omstandigheden toont de verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

Aangezien de verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven aantoonde en voor het overige geen gegevens aanbrengt met betrekking tot zijn familieleven of privéleven, kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

(...)

Zo er al sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog laat de verzoeker in casu na om (concrete) hinderpalen aan te voeren die het voortzetten van zijn gezinsleven met zijn Nederlandse echtgenote in het land van herkomst of elders in de weg zouden staan. Evenmin toont hij aan dat hij dit gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds, die in se erin bestaan om zijn voorgehouden gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Voorts houdt artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)). Deze verdragsbepaling voorziet ook niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588), zodat de verzoeker niet dienstig betoogt dat in de bestreden beslissing “helemaal niets vermeld (wordt) over het gezinsleven dat verzoeker heeft met zijn echtgenote”.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.”

De twee middelen zijn ongegrond.”

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

De relevante bepaling van artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

*1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
(...).”*

De relevante bepaling van artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
(...).”*

3.3.2. Verzoekster voert aan dat zij gehuwd is met een Belg en daarom een familielid is van een burger van de Unie. Noch artikel 40bis, noch artikel 40ter van de vreemdelingenwet schrijven voor dat het (buitenlandse) huwelijk moet overgeschreven zijn in de registers van de burgerlijke stand. De verwerende partij meent dat het huwelijk niet kan erkend worden en steunt zich hiervoor enkel op het advies van het parket. Verzoekster meent dat de motiveringsplicht geschonden is door zich zomaar te baseren op de weigeringsbeslissing van de gemeente. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geen bindende kracht ten aanzien van de verwerende partij. De verwerende partij heeft zelf geen eigen onderzoek verricht en zelf geen eigen motivering toegevoegd. Door dit te doen, legt de verwerende partij volgens verzoekster de exclusieve bevoegdheid inzake de erkenning van een buitenlands huwelijk bij de ambtenaar van de burgerlijke stand en dit is in strijd met artikel 27 van het WIPR. Deze beslissing heeft geen bindende kracht ten aanzien van rechterlijke instanties of van administratieve overheden. Enkel de rechtbank van eerste aanleg is daartoe bevoegd, en verzoekster en haar partner hebben bij deze rechtbank een procedure ingeleid.

3.3.3. Waar verzoekster aanvoert dat de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet nergens voorschrijven dat een huwelijk moet zijn overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand, wordt opgemerkt dat verzoekster hiermee uit het oog lijkt te verliezen dat deze wetsartikelen spreken over “de echtgenoot” als familielid van een burger van de Unie of van een Belg. *In casu* erkent de verwerende partij niet dat er sprake is van een rechtsgeldig huwelijk zodat verzoekster zich niet kan beroepen op het

statuut van “*echtgenoot*” van een burger van de Unie of van een Belg, zodat de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet niet op haar van toepassing zijn. De omstandigheid dat deze artikelen niet voorschrijven welke huwelijken wel of niet geldig zijn, doet hieraan geen afbreuk.

Vervolgens betwist verzoekster de niet-erkenning van het huwelijk door de verwerende partij. Verzoekster betwist niet dat haar huwelijk om de redenen vermeld in de bestreden beslissing niet erkend werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Borsbeek, maar meent dat de verwerende partij zich niet zomaar kan steunen op deze beslissing en op het voorafgaand advies van het parket en een eigen onderzoek moest voeren. In dit verband wordt opgemerkt dat er geen reden is waarom de verwerende partij zich niet zou mogen steunen op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en op het voorafgaand advies van de procureur des Konings. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en het advies van de procureur des Konings hebben inderdaad geen bindende kracht, maar de verwerende partij kan zich daar wel bij aansluiten. Dit is *in casu* gebeurd. Er is geen wetbepaling die de verwerende partij voorschrijft dat zij verplicht is een eigen onderzoek te verrichten inzake dit huwelijk. De verwerende partij geeft het advies van de procureur des Konings weer in de bestreden beslissing, vermeldt de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en concludeert “*Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen mevr. D.J. en dhr. N.E. afgesloten huwelijk te erkennen in België.*” Bijgevolg wordt gemotiveerd waarom de verwerende partij het huwelijk van verzoekster niet erkent.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij meent dat motieven in dit verband ontbreken of dat de verwerende partij door deze werkwijze artikel 27 van het WIPR schendt. De verwerende partij weigert het huwelijk van verzoekster te erkennen omwille van de weigeringsbeslissing door de ambtenaar van de burgerlijke stand en het advies van de procureur des Konings. De omstandigheid dat de verwerende partij voor haar eigen beslissing verwijst naar een andere beslissing en een advies, wil niet zeggen dat zij haar eigen bevoegdheid uitsluit.

Dat verzoekster en haar partner inmiddels een procedure hebben opgestart voor de familierechtbank tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, doet evenmin afbreuk aan het feit dat de gemachtigde kon beslissen het huwelijk niet te erkennen. Verzoekster kan, mocht het huwelijk uiteindelijk toch erkend worden, steeds een nieuwe aanvraag gezinshereniging indienen. De omstandigheid dat een beroep werd ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Borsbeek van 11 augustus 2016 impliceert niet dat deze beslissing onwettig is en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onzorgvuldig heeft gehandeld door er zich bij het nemen van de thans bestreden beslissing op te steunen. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Aldus toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens werd genomen.

Het gegeven dat het buitenlands huwelijk niet erkend wordt, en dat verzoekster dus geen echtgenoot is en dus geen familielid van een burger van de Unie of van een Belg, volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.5. Verzoekster voert aan dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoekster voert aan dat er wel sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven en verwijst naar het feit dat er bij de woonstcontrole kleding, schoenen en wasproducten voor een man aanwezig waren, dat de huishuur van mei 2016 door haar echtgenoot werd betaald en dat zijn auto werd opgemerkt in de buurt van het appartement, zoals ook vermeld wordt in de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het bestaan van een privé-/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt aanvaard.

Er wordt vastgesteld dat uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Borsbeek, na negatief advies

van de procureur des Konings, op 11 augustus 2016 weigerde het door de verzoekster en E.N. op 11 januari 2016 in Albanië aangegane huwelijk te registreren omdat *“hoewel de huwelijksvoltrekking formeel geldig lijkt te zijn, er in casu gewichtige en overeenstemmende omstandigheden zijn die wijzen op een schijnhuwelijk”*. Gelet op deze omstandigheden toont verzoekster geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

Tevens wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat verzoekster niet van het grondgebied wordt verwijderd door de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET